

KVĚTINOSTESK

MICHAELA LOSEKOOT

Michaela Losekoot

Květinostesk

© Youngbooks
Praha 2013

© Michaela Losekoot, 2013
© Youngbooks, 2013

Maxovi, který by bez květinostesku nebyl.

Jsem sama, sama v kovové krabici pověšené na lanech, principu, který nikdy nepochopím. Sama v nepochopitelném, psychicky, fyzicky. Snažím se nemyslet. Třetí patro. Chytám se stěn a snažím se nedýchat. Dřív se svět přizpůsoboval nám, teď se my přizpůsobujeme světu. Můj pokřivený obraz v kovových dveřích, přibližuje se, dusí mne. Přibližuje se a já ustupuji. Jako vždy. Ještě dvě patra. Žaludek na vodě a létání těsně nad ní. Lisují mi hlavu a nic z ní neteče. Otevírají se dveře. Stará, pohublá žena o holi, zavřu oči, cítím nemocnici, hádám, na co bude myslet, než umře. V zrcadle, rovná si paruku a maluje rty. Přetřu si dlaněmi obličej a setru včerejší make-up. Už jen jedno patro. Představa, že bych se musela dotknout její pleti, té už bylo dost, mi

svírá hlasivky. Dívá se na mne přes brýle a mlaská, na zrcadle zůstává zamlžený kruh.

Přízemí. Vybíhám z budovy, bouchnutí domovních dveří.

Začíná slunce. Věděla jsem, že bude svítit, svět musí být vyvážený.

Musím jet domů a vyspat se. Musím si zopakovat základní sociální návyky, abecedu, notovou osnovu, směrové značky. Musím si vzpomenout, jakou rukou píši a kde bydlím. Otáčím se nahoru do oken, třetí patro, uprostřed, bez balkonu. Stojí za záclonou, vidím ten stín, tu známou siluetu, jen tam stojí a pozoruje mne, jak odcházím.

Pulzující rudá tvář, posetá miliony mravenců, pálí, bolí, mrzí. Cítím, jak mi z obočí stéká krev, otírám jí žlutými rukavicemi, utíkám na metro. Mísí se s odrohlenou řasenkou, štípe, kouše, připomíná nechtěně zapomenuté, že bez svátostí se nedá žít, že Bůh je mrtev a že svátosti nám zanechal na truc.

Musím jet domů. A vyspat se.

JARO

Nikdy jsme doma neměli vázu. Otec květiny nenosil. Pro matku byla konfrontace se zaprášenou vázou – jednou otevře skříňku a tam bude stát, osamocená, s čarovým kódem na dně, nikdy nenaplněná – nepředstavitelné. Zrcadlení, váza v mámě a ona v ní, nedovolovalo mít doma žádné nádoby na květiny. Výmluvy, že kytky se neničí, netrhají a neubližuje se jim pro potěšení. Večerní slzy do polštáře, slyším je v pokoji, padaly i kvůli květinám, jsem si jistá, jak jen si šestileté dítě může být. Večerní slzy, cítila jsem je na jazyku před usnutím.

Až teď tomu rozumím, stesku po květinách. Místo pod levým druhým žebrem, dva palce doprava a centimetr vzhůru, spojnice mezi pravou a levou plící, v průsečíku je to místo, píchne. Píchne vždy, když vidíte jinou ženu s květinou. Tváří se jinak, dobývané samičky,

s váhavým úsměvem, stále ale jako by nic, příliš lehké vítězství, aby stálo za otevřenou radost.

Kvůli němu se líčíme, voníme, oblékáme sukně, posíláme vzdušné pusy a obtáčíme pramínky kolem ukazováčku.

Květinostesk.

Když mne přepadne, zapálím si. Imaginární spolek opuštěných duší. Naše společenské vědomí se jednotí, každým vdechnutím, cítím každého osamoceneného kuřáka ve vesmíru, záchvěvy jejich duší, stesky po porozumění, po objetí.

Vydechovaná oblaka kouře, tajné signály o souznění.

Všichni chceme jen trochu toho
lidského tepla.

Tři desítky soukromých světů usilujících o jednotu. Evropská unie uvnitř jednoho železného vagonu. Slečny bez stylu, muži bez kravat, psi bez náhubků. Proplétající

se pachy, spojující se slova. S absencí jediné věty by se celý systém zhroutil. Rovnají si tašky na klínech, upravují si ofiny, oklepávají boty. Střechy přemalované na růžovo.

Tři stovky myšlenek zamčených pod hesly, minimálně deset písmen a tři čísla. Tříští se o stěny tramvaje a protínají se v zorníčkách revizorů. Slušnost zrazující pohodlí a věčné zastírání zklamání, že těhotné a důchodci vždy sedí.

Tři tisíce pocitů. Nepřítomné pohledy z oken stahované všedním dnem. Miluji se se všemi spolucestujícími. S tím mužem v kabátě, který se na mě letmo usmál. S tou slečnou v zelené čepici, nervózně ťukající SMS. Nejdéle se se mnou vždy miluje řidič. Čechrám mu vlasy místo větru a předříkávám zastávky. Nakonec mu olíznu malíček a políbím ho na nos. Ví, že budu vystupovat, ale nedá to na sobě znát. Dnes mne ani nepolíbí zpět. Národní divadlo, teď nebo nikdy.

Zaklapnu knihu a vystoupím.

Zvuk podpatků a zvonků tramvají, kelímky od Starbucksu, prach a hladoví holubi. Zhasínající se lampy mne děsí. Postupně nechávají jednu ulici za druhou napospas podzimní tmě, té, za kterou se může schovat kdokoliv, ze které může vystoupit cokoliv, kdekoliv, klidně i tady.

Osmdesát korun za hodinu, osmdesát korun za ztracenou pýchu a povrchní úsměv. V pět třicet otevírám tabák, cpu bundu do přihrádky pod pultem. Kdykoliv to dělám, mám nevýslovnou chuť udělat tam hnízdo pro kuřata. Celý den bych je objímala nohama a pravou rukou krmila. Levou bych vracela zákazníkům drobné.

Rovnám do polic nové výtisky. Na jedné z titulek je zase máma. Kleknu si s tím časopisem na zem. Dívám se na její obličej. Stejně, jako jí teď hladím já, ji hladí dalších sto tisíc lidí. Makrointimita médií. Mají na ní postavené popelníky, balí do ní vložky a překládají ji do kabelky.

Zamknu, časopis s mámou sundávám z pultu. Všechny výtisky vracím dozadu, rozdělím deníky, uvařím si kafe. Posledních pět minut před vstupem na bojiště.

Prolistovávám noviny a vybírám stírací losy. Přes den je tu tolik lidí, že se nedostanu ani na stranu tři. Nucené úsměvy a laciná gesta, zdvořilá slova a prázdné věty. Styk se zákazníkem nastavený podle počítačového programu.

A vy? Stříbrné kamelky. Osmdesát dva. A tady osmnáct zpět. Díky. Díky. Mějte se. Taky.

Co si budete přát vy? Jednu Mladou frontu. Dvanáct. Díky. A osm zpět.

Mějte se.

Pro vás?

Mé já se ztratilo ve svém vlastním stereotypu. Dnes. Nebo včera. Mám volno. Nevím, jestli jsem ze snu probudila nebo právě usnula.

Květinostesk

Michaela Losekoot

Vydalo nakladatelství Youngbooks
roku 2013 jako svou 11. publikaci
Odpovědný redaktor Lukáš Prchal
Obálka a grafická úprava Kuba Novák
Vydání první

© Youngbooks

Děkujeme za zakoupení knihy, doufáme, že se vám líbila. Pokud nám chcete cokoliv sdělit, napište nám na info@youngbooks.cz.

Tento text vznikl jako bakalářská práce na Literární akademii.

ISBN 978-80-87772-30-0 MOBI

ISBN 978-80-87772-31-7 EPUB

ISBN 978-80-87772-32-4 PDF